

полукржгло движение да приближи града, като избѣгва близостта на караулитѣ.

Последнитѣ свѣтлини мѣждѣха и умираха въ Русчукъ, когато Македонски приближи до града, успоредно съ станцията. Предъ него се протакаше шосето, що водѣше въ града.

Опасността сега бѣше най-голѣма. Отъ три вратни се влизаше въ бабината Тонкина кжша; навѣрно нощната стража още обикаляше и можеше да се срещне съ нея. Той помисли малко и тозъ часъ зема посока къмъ Дунава, наведе се, прегъна се, и хвана да подприпка бързо и безшумно нататъкъ. Приличаше на единъ влѣкъ, който обикаля нощемъ краищата на градоветѣ. Изведнажъ предъ него се мѣрна Дунавътъ, покритъ съ тънко було отъ снѣгъ. Той слѣзе изъ урвичката и хвана да се ниши по край брѣга. Едно куче го съзрѣ отгоре и залая, на което му отговориха всичкитѣ псета на околнитѣ кжщи. Стигна върха на брѣга и влѣзе въ единъ дворъ, който нѣмаше зидъ къмъ Дунава, освенъ едно дъсчено одърче, стърчаше тамъ. За единъ мигъ Македонски мина презъ двора и предпазливо почука на врачката.

Чуха се стѣпки извжтре.

— Кой си? — попита единъ женски гласъ.

— Твой синъ! — отговори Македонски и, като си тури устата на дупката, прибави: — Македонски.

Вратата скръцна, и баба Тонка се показва.

— Тука ли е Дяконътъ? — попита той.

Вмѣсто отговоръ баба Тонка попита:

— Отдека идешъ?

— Отъ Браила.

— Чака те — каза тя и трѣгна предъ него.